

De torenbouw van Babel

door Johan Vreugdenhil

Er waren maar acht mensen in de ark geweest. Noach, zijn vrouw, Sem, Cham en Jafet en de vrouwen van de drie jongens. Doch na de vloed kregen die drie jongens kinderen. Kanaän was al een zoon van Cham. Zo kwamen er langzamerhand weer meer mensen op de aarde. Doch die mensen waren óók weer ongehoorzaam, die wilden ook niet doen wat de Here gezegd had. De Here had bevolen, dat ze zich over de aarde moesten verspreiden, maar dat wilden ze niet. Neen, ze zeiden tegen elkander: „We willen bij elkaar blijven wonen, dat is gezellig.” Weten jullie, wat ze gingen doen? Ze gingen een hoge toren bouwen, zó hoog, dat de punt van die toren in de wolken moest reiken. En dan zouden ze allemaal rond die toren gaan wonen. Wanneer ze verdwaalden, dan konden ze heel in de verte die toren zien, die zou hun de weg wijzen.

De Here had gezegd: „Niet bij elkaar blijven,” en de mensen zeiden: „Wél bij elkaar blijven.” Dus ze waren wéér ongehoorzaam. Wat kregen ze het druk. De één ging stenen maken, de ander droeg ze weg, een derde ging de stenen op elkaar metselen. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat werkten ze er aan. Wat heeft Noach daar een verdriet over gehad, want hij heeft dat alles meegemaakt. Zes honderd jaar was Noach oud, toen de zondvloed kwam en ná die vloed heeft hij nog 350 jaar geleefd. Wat is Noach oud geworden, hè? Negén honderd vijftig jaar.

Noach heeft de mensen gewaarschuwd maar ze wilden niet luisteren. Doch toen heeft de Here de

mensen gestraft. Kwam er dan wéér een zondvloed? Neen, want God had beloofd, dat er nooit meer een vloed zou komen, dus dát gebeurde niet. Maar de Here strafte heel anders. De mensen spraken toen nog één taal, ze konden elkaar allemaal verstaan. Plotseling verwarde de Here hun spraak. Dat betekent, dat ze allemaal verschillende talen gingen spreken. Dat is nu nog zo. Ja, in Nederland kunnen de mensen elkaar wel verstaan. Maar als jullie eens in Duitsland of in Engeland zouden komen, dan kunnen de mensen, die dáár leven, jullie niet verstaan. In Duitsland moet je Duits spreken, in Engeland Engels. Nu, dat gebeurde ook bij die mensen, die die hoge toren wilden bouwen. De één sprak een heel andere taal en heel andere woorden dan de anderen.

Ze keken elkaar niet begrijpend aan, haalden hun schouders op, werden kwaad, want ze verstonden elkaar niet meer.

Toen móesten de mensen wel uit elkander gaan wonen, toen móesten ze zich wel verspreiden. Daardoor konden ze niet meer verder bouwen aan die toren.

Die toren hebben ze een naam gegeven. Ze noemden hem „Babel”. De toren van Babel. En dat betekent „verwarring”. Zo zien jullie, dat de Here de mensen gestraft heeft voor hun ongehoorzaamheid, want de spraakverwarring was een grote straf.

Uit: *Bijbelse Geschiedenis, deel I, 3e druk*
Uitg. W. M. den Hertog, Utrecht